

Januar 07.

Kjære Hr. Dr. Grieg!

— Tak for dens venlige
Ondersøge og for den Mæde på
hvilken De tiltaler dem til
Gjæst for Udvælsen af mit
Prestat. Ja! det var jo
engang min Drøm. og jeg var
sudda så naiv at tro, at jeg
vilde få Tunge til. Da
imidlertid Dr. Hans Richter,
efter mit Bejsebring at have
antaget Symfonien til
Opførelse i Manchester, allerede
efter den første Prøve lod den
gå ud af Programmet og
jysere, når jeg ændre den

til Forlæggerne, fik den i
Rovdet i en, koste jeg at blive
mere beskeden.

Sandfærdigt til Udsvævelse
af dansk Musik har tidligere
tilsvaret Pastiturer, det er
dette Selskabs Opførelse, men
her i Landet er Musikkinteressens
væsentlig i Tilbagegang.

De gamle, der endnu er der
inde med Smag og Forståelse,
åbner ofte hænder af den nye
Kunst, der vokser op, har helt
andre Interesser.

Vor Tid har vel også
sit Sprog, men er det et
Sprog der kommer Kunstner
til gode? At komponere er
jo blevet en hel Industri,

af de Unge opløres til det,
som til alt andet.

Jeg føler mig ogsaa noget
fremmed og ensom i min
egen Tid, jeg har ingen indersjæl
samfælde med den af Kan-
kun forkaste dens materielle
Idealer selv om jeg ganske
vildt forstår dem og delvis
anerkender dem som et
nødvendigt Gennemgangsled.

— Nutidens Mestre, —
jeg mener hermed de Mænd,
som der nu slæb på Tromme
for og som det vildt forvrenede
af altomfattende Pøkklaame-
vordet har udset sig som
gode Forretningsobjekter, —
Kan I ikke varme mig, jeg får
Stene for Bredt og hos de fleste

af den Gude, jeg snarere en
Kloftig Beregning af alt det
som omfatter Maaerkens ydre
Virkemidler, i Forbindelse
med en, til Virkossitet udviklet,
Mensynslos Kænne, end noget
af det jeg elsker og længes efter.

Oprindelighedens i Litter
tilsdof af Nittidens Reklau-
Gens tilsdofere og til alding.
Den naive Indsigtel er
som spredte Blomster, der
af Tidens Hjornhol ubarn-
hjerstet med trampedes i
Dyret.

Det er mig lodsvort at
forstå at nesop jeg, der sad
geone vilde det mig, skal
ordde tilbage, halot uforstående,

Ja, neppe engang falende
lyd til at vore med i
Dansen, mi hvor bezynderlyt
det end lydes: jeg føler mig
sandske vel ved min lidt doleske
Stilling.

De vil siver mig nok
at jeg giver Rodd for sadanne
Betsagninger. Når jeg er
tilbage føles jeg Taknemlyghed,
og ser jeg frem, doger mit Blik
helst ud over Nitsiden.

Mind en nyestels Tidseu
til Dem og Forne

Deres nyestone og
de Bøder.

Oris Glass.